

'Gigi'

Crokaert en de moord op de catwalk

door

Sander Chargois

*Voor mama,
omdat je er al een halve eeuw voor mij bent.
Dank je mam.*

Voorwoord

Het lijkt wel traditie te worden. Inmiddels het vierde jaar op rij waarin ik aan het begin van het jaar start met het schrijven van een nieuw avontuur van Robert Crokaert. Telkens volgens hetzelfde schema waardoor ik ruim drie maanden later klaar ben. Ik zou zelfs meer dan één boek per jaar willen schrijven, maar daaraan ontbreekt het mij even aan tijd.

Met het schrijven alleen ben je er overigens ook nog niet. Het verhaal moet eerst nagelezen worden. De fouten moeten eruit worden gehaald en ik wil aftasten of het verhaal spannend genoeg is. Deze keer heb ik voor het eerst twee editors gevraagd. Kaat Steyaert, die ook Katana voor haar rekening nam, en Sigrid D'Hont, fan van het eerste uur en een aangetrouwde nicht van mij. Fouten en soms verwisselingen in persoonsnamen worden er dan uitgehaald. Som betrap ik mij erop dat mijn schrijven Vervlaamst, maar dat geeft niet. Aan de andere kant proberen mijn editors het soms nog een tikkeltje te Vervlaamsen. Soms ga ik er in mee, soms niet. Het moet natuurlijk wel mijn schrijfstijl blijven.

Lay-outen van het boek doe ik zelf. Meestal probeer ik ervoor te zorgen dat de boeken ongeveer even dik zijn. Deze keer is dat niet helemaal gelukt, omdat ik aan het einde van het verhaal opeens de drang kreeg nog een drietal hoofdstukken toe te voegen. Een vaste waarde aan het einde van het boek is de beschrijving van de locaties waar alle scènes zich afspelen, in zowel binnen als buitenland.

Vanaf het begin had ik de ondertitel al, evenals de hoofdtitel 'Gigi', maar die houd ik vaak nog even voor mij. Dat er in het echt een beroemd model zo heet is puur toeval en wist ik niet totdat ik erop geattendeerd werd door Wendy, een vriendin van mij, na het schrijven van het boek.

De kaft is het volgende stadium. Per toeval hadden Ben en ik nog even snel het ModeMuseum bezocht. Voor mij een laatste check of het allemaal klopte zoals ik het beschreven had. Ben had tijdens het bezoek enkele foto's gemaakt voor een post op Instagram. Eigenlijk doet hij dat altijd als wij een museum

bezoeken of een uitje maken. Wij hebben dan meteen wat te melden voor op ons B&B Instagram account. Laat daar nu net een bijzondere foto tussen zitten die in aanmerking kwam voor de omslag van mijn boek.

Als ik dan eenmaal een ontwerp heb gemaakt stuur ik deze naar mijn drukkerij. Daar buigt Nele zich erover en komt met een eerste aanzet waarbij voor- en achterzijde samenkomen. Nog een drukproef en dan begint het drukproces.

Altijd spannend om voor het eerst een exemplaar in de hand te houden. Nu ligt dit exemplaar in jouw handen en is het gereed om gelezen te worden.

Ik wens je daarbij dan ook veel plezier.

Sander

1

“Zit er nog iets bijzonders tussen de post, op alle reclame na?” vroeg Danny.

“Reclame en rekeningen. Helaas is dat de standaard. Oh wat is dit. Het MoMu. Wat willen die nu weer?”

“Misschien een tentoonstelling?”

Robert opende de envelop en haalde er een uitnodiging uit.

“Een modeshow in de Handelsbeurs.”

“Oh dat klinkt wel interessant”, zei Danny en voegde eraan toe, “en als het niets is, zijn wij in ieder geval in de mooi gerenoveerde Handelsbeurs geweest.”

“Dat bedoel ik. Een beetje tijd voor ontspanning kan geen kwaad toch?”

“Helemaal mee eens”, zei Danny en leunde achterover in de bank waarin beiden zaten. Het was één van de weinige meubels die hij had meegenomen toen hij was ingetrokken bij Robert. Niet dat hij niet meer mee mocht nemen, maar beiden vonden dit nu eenmaal een mooi en comfortabel meubel.

Danny had tot dan toe nog niet veel in zijn interieur geïnvesteerd, wat nu eigenlijk wel gemakkelijk was. De smaak van Danny kwam verder wel overeen met die van Robert en hij was aan de inrichting gewend geraakt. Hij had het misschien wel net zo gedaan. Natuurlijk probeerde hij zo nu en dan iets te perfectioneren. Iets net te verplaatsen of een item van hemzelf op te hangen. Op die manier werd het een plek van hen beiden en was het niet zo dat Danny slechts was ingetrokken.

Danny stond op van de bank en liep naar het raam. Het was donker buiten. In de verte zag hij het silhouet van de Basilique du Sacré Coeur, met daarachter een nog donkerdere lucht. Hij nam een slok van zijn wijn. Plotseling voelde hij twee handen in zijn zij die zich verplaatsten naar zijn buik en die samentrokken waardoor Robert zichzelf tegen Danny aan drukte.

“Er is regen opkomst”, zei Robert.

Danny keek terug naar voren en knikte. “Ik dacht het ook al te zien aankomen.”

Op dat moment flitste een bliksemschicht door de lucht en verlichtte kort het klooster en de tuin waarop zij uitkeken. Enkele seconden later volgde een donderend geluid. Een rilling trok door Danny heen waardoor Robert hem nog iets meer in zijn armen nam.

“Waar zat je aan te denken”, vroeg Robert.

“Oh ik dacht nog even hoe het nu verder gaat met mijn stage.”

“Daar heb je gelijk in. Ik moet jou beoordelen.”

“Inderdaad. Nu ben ik daar niet zo bang voor, maar heeft Christine ook niet nog wat te zeggen?”

“Natuurlijk. In het begin heeft zij al laten vallen dat er wel budget voor moet zijn.”

“Dat bedoel ik”, zei Danny en vervolgde, “dus die ruimte moet er wel zijn.”

“Daar heb je gelijk in, al zal ik in mijn rapport ook de belangrijkheid van de zaak die wij opgelost hebben naar voren schuiven. Immers hebben wij een Japanse prinses gered en de voortgang van de Japanse Monarchie veiliggesteld.”

“Ja als je dat zo brengt dan moet Christine mij eigenlijk wel een baan geven.”

“Misschien een overbodige vraag, maar je bent helemaal zeker dat je voor de politie wilt werken?”

Danny draaide zich om en keek diep in de ogen van Robert.

“Je hoeft niets te zeggen”, zei Robert. “Ik ken het antwoord al.”

“Natuurlijk heb ik ook nog wel even aan mijn passie voor het koken gedacht, maar dit werk en dan ook zo met jou geeft mij veel meer voldoening.”

“En wat dat koken betreft, dat kun je uiteraard ook gewoon thuis blijven doen”, zei Robert met een brede glimlach. Hij kon enorm genieten wanneer Danny wat lekkers uit de keuken toverde.

“Dat is dan geregeld.”

“Ik zal morgen het rapport schrijven en met Christine overleggen. Kom we gaan terug naar de openhaard, zo te voelen krijg je het koud hier bij het raam.”

Inmiddels was het beginnen regenen en door de windvlagen sloegen de druppels tegen de ramen.

2

“Goedemiddag Christine”, zei Robert nadat hij kort één keer tegen het deurkozijn had geklopt om haar aandacht te trekken. “Blij je weer te zien”, zei zij, stond op uit haar stoel en schudde hem de hand. “Ga zitten”, vervolgde ze en wees hem de stoel aan de overzijde van haar bureau. Zij ging zitten, pakte de telefoon en vroeg haar secretaresse koffie te gaan halen. “Je hebt mij natuurlijk vanuit Japan al telefonisch het nodige uitgelegd, maar ik wil het nu toch ook wel zo rechtstreeks van je horen. Hoe was het om in zo'n ver land aan een zaak te werken en dan ook nog eens met niet het eerste het beste politiecorps?”

Robert legde alles nog eens in geuren en kleuren uit en zorgde er heel diplomatisch voor dat hij de rol van Danny zo goed mogelijk uit de verf liet komen. Dit zou uiteindelijk de vraag om een vast dienstverband voor zijn vriend alleen maar vergemakkelijken.

“En dat jullie dan ook nog eens onderscheiden zijn met, hoe heette het ook alweer?”, vroeg Christine.

“De Orde van de Rijzende zon. Ja heel bijzonder dat wij die beiden mochten ontvangen van de prinses”, zei hij vol trots. “Dat kan ik mij voorstellen. Ook Danny zal zich wel enorm vereerd voelen.”

“Absoluut. Hij beschouwt zich al meer als medewerker van ons team. Al is dat misschien wat voorzichtig uitgedrukt.”

“Ik snap waar je heen wilt”, zei Christine.

“Mooi”, zei Robert en legde meteen een map op het bureau voor Christine neer. “Mijn verslag en aanbevelingen.”

“Ik wist dat dit ging komen”, zei ze op serieuze toon. “Ik heb nog eens goed gekeken naar de financiën van onze afdeling. Heb alle berekeningen gemaakt die denkbaar zijn.”

“Ik hoor hier een ‘maar’ aankomen”, zei Robert en trok een sip gezicht.

“Binnen het huidige systeem zijn er geen financiële middelen mogelijk, echter....”, zei Christine met een voorzichtige glimlach.

Robert voelde een glimlach opkomen. Zou zij dan toch nog iets hebben weten te vinden en staat een samenwerking met Danny en hemzelf niets meer in de weg?

“Ik heb echter lange gesprekken gehad met de Hoofdcommissaris. Eigenlijk waren dit besprekingen die al enkele maanden aan de gang zijn binnen de top van de politie. Men wil het politiecurs anders inrichten”, zei Christine en stond op van haar bureau. Zij deed enkele stappen naar de deur en sloot deze. Hierna liep zij naar het raam en leunde tegen de vensterbank. Robert draaide zich in haar richting en nam nog een slok van zijn kop koffie.

“Ik krijg een andere functie, namelijk die van Commissaris. De afdeling zoals hij hier nu is wordt ontmanteld.”

“Voor jou natuurlijk super, proficiat! Voor de afdeling klinkt dit helaas minder positief”, zei Robert.

“Nee wacht. Nu is het nog de afdeling Internationale Zaken. Deze blijft bestaan alleen in een kleinere opzet. Een aantal medewerkers die hier op de afdeling zitten”, Christine wees in de richting van de deur waarachter de ruimte was waar Robert ook ooit was begonnen, “zijn veel breder bezig dan enkel Internationale Zaken.”

“Inderdaad. In feite was enkel mijn team daar fulltime mee bezig, samen met jou dan”, voegde hij er snel aan toe.

“Oh je zegt het goed hoor, dat je niet meteen mij noemt. Ik ben de laatste tijd meer met lokale en nationale zaken bezig geweest dan enkel Internationale Zaken. Eigenlijk zijn het jouw verdiensten dat de Hoofdcommissaris anders is gaan kijken naar onze afdeling. Hij heeft net als ikzelf ingezien dat eigenlijk jij deze cel in de afgelopen twee jaar op poten hebt gezet. Het is een hechte groep geworden die zich volledig kan concentreren op zaken die internationaal getint zijn.”

Toen Christine haar uitleg had afgerond ging zij terug achter haar bureau zitten en pakte het dossier dat Robert daarvoor had neergelegd.

“Ik kan er denk ik vanuit gaan dat ik hierin de aanbeveling aantref aangaande het functioneren van Danny die ik mag verwachten en dat ik zonder hem te lezen de juiste keuze heb gemaakt.”

“Als de keuze die je hebt gemaakt het aannemen van Danny is kan ik hier enkel met ‘ja’ op antwoorden, zei Robert en dronk zijn kopje leeg.

“Mooi. Dan zou ik zeggen licht Danny maar in.”

Robert keek op zijn horloge. Het liep inmiddels tegen het middaguur. “Ik ga dadelijk met hem lunchen in de stad. Kan ik hem direct op de hoogte brengen.”

“Neem de tijd”, zei Christine en gaf hem een goedkeurende knipoog.

Robert stond op en schudde haar de hand, waarbij hij haar bedankte voor wat zij voor hem had weten te bewerkstelligen.

Een klein kwartiertje later liep Robert de Vlaaikensgang in. Na een paar bochtjes bereikte hij restaurant 't Hofke. Bij binnenkomst werd hij al door de eigenares begroet.

“Je bezoek zit al aan jullie tafel”, riep zij en nam zijn jas aan. Toen Robert het restaurant inliep zag hij Danny al zitten aan het tafeltje linksachter in de hoek. Hij gaf hem een zoen en ging tegenover hem zitten.

Op dat moment kwam een ober met een ijsemmer waar hij aan tafel een fles cava uithaalde die hij opende. Danny keek Robert verbaasd aan, maar stelde nog geen vraag. De ober liet zachtjes de kurk uit de fles en schonk twee glazen in.

“Dank je”, zei Robert.

“Ik breng jullie dadelijk de menukaart”, zei hij.

“Prima.”

Robert pakte zijn glas en hief hem op. Danny deed hetzelfde, nog steeds niet wetende wat de gelegenheid was waarop ze gingen drinken.

“Proost, op je nieuwe baan als aankomend Aspirant Inspecteur”, zei Robert met een brede glimlach.

Danny verslikte zich bijna in de eerste slok cava.

“Wat?”, stamelde hij.

“Ja ik heb Christine gesproken.”

“En dit kreeg je er zomaar door?”

“Ik moet eerlijk toegeven, ik heb er niet heel veel voor hoeven doen”, zei Robert en legde uit over de reorganisatie die in de planning stond.

“Noem het een soort van ‘Special International Unit’, oftewel de SIU. Wij hebben dus dadelijk niets meer te maken met bijvoorbeeld druggerelateerde internationale zaken. Enkel de speciale veel specifiekere zaken zullen bij onze Unit komen te liggen.”

“Maar wie gaat die, SIU noemde je het, leiden?”, vroeg Danny en knikte met zijn hoofd in de richting van Robert, “jij?”

“Ja ik. Ik word hoofd inspecteur”, zei hij triomfantelijk.

“En dan ben ik jouw hulpje”, zei hij lachend.

“Noem het liever rechercheur. Althans je zult nog een examen af moeten leggen, omdat je geen politieacademie hebt gevolgd. Echter wat Christine ook al zei was dat je inmiddels al wat praktijkervaring hebt. Dit telt ook mee.”

“En wie gaan er verder tot ons team behoren?”

“Jasper Broeckx blijft onze technisch speurder. Daarnaast blijft Laura Segers ons ondersteunen op het gebied van sporenonderzoek en Sandra Devos als Patholoog-anatoom. Uiteraard op tijdelijke basis en op de momenten dat wij hen nodig hebben. Ditzelfde geldt voor agenten als Kim en Tony. Ook deze kunnen door ons worden aangestuurd.”

“En houden wij ons kantoor”, vroeg Danny.

“Voorlopig wel, al gaat de Oudaan op termijn naar Berchem verhuizen. Wat er dan met ons gebeurt is nog onbekend, maar dat zien wij dan wel weer.”

“Wow wat een veranderingen”, zei Danny glunderend.

3

In de Handelsbeurs was het meeste voor de modeshow in gereedheid gebracht. De catwalk was als een driehoek midden in de zaal opgebouwd. Aan één puntige zijde verdween een breed verlengstuk tot achter een gordijn. Hier zouden de mannequins opkomen en een ronde lopen over de driehoekige catwalk. Zowel aan de buiten als aan de binnenzijde waren rijen met stoelen geplaatst. Het thema van het internationale mode-event was milieu. Niet verwonderlijk dat er honderden planten naar binnen waren gebracht waardoor aan de buitenzijde langs de galerij een groene oase was ontstaan. Zelfs vanaf de galerijen op de hogere verdiepingen hingen planten naar beneden. Een waterval in een hoek van de zaal maakte de junglelook compleet.

Het was het prestigieuze Franse modemerkt Claudius Guillon, van de gelijknamige jonge ontwerper die sinds vijf jaar in Parijs een klein imperium had opgebouwd. Voor hem was het tijd zijn vleugels uit te slaan. Toen het telefoontje van Lena Verstraete kwam, directrice van het Modemuseum in Antwerpen, met de vraag of hij een modeshow wilde houden kwam dit precies op het juiste moment. Hij kende Antwerpen en het MoMu, zoals de afkorting luidde van het museum. Niet helemaal verwonderlijk want tien jaar eerder had hij de Mode Academie in Antwerpen gevolgd en had in die tijd ook in de stad gewoond.

Lena Verstraete kwam een kijkje nemen in de Handelsbeurs. Zij had dit in de afgelopen week al vaker gedaan, maar helemaal af had zij het nog niet gezien. Eenmaal in het gebouw keek zij haar ogen uit. Nu was de Handelsbeurs van zichzelf al een fantastisch mooi gebouw, maar als modetempel en zeker met al het groen was het nog spectaculairder. “Lena?”, hoorde zij opeens achter haar. Dat kon maar één iemand zijn bedacht zij zich en draaide zich om. “Claudius”, riep zij en vriendschappelijk begroetten zij elkaar. “Hoe is het met je?”, vroeg zij en voegde er meteen achteraan,

“stomme vraag natuurlijk als ik dit zo om mij heen zie.”

“Hoho, de ruimte mag dan wel super zijn aangekleed, maar dat zegt natuurlijk nog niets over de show. Als die niet bevalt dan stort alles in.”

“Ja, maar ik ken je werk van toen je nog op de academie zat en ik heb je ook daarna nog gevolgd.”

Claudius voelde zich weer even student nu hij tegenover Lena stond, al had hij in Parijs het tegendeel bewezen en kon hij aardig meekomen met de bestaande modeontwerpers. Hij mocht dan wel jong zijn, hij wist van zijn directe concurrenten zelf complimenten te ontvangen.

“Ik hoorde dat je zowaar een topmodel hebt weten aan te trekken?”, vroeg Lena.

“Of ik daar goed aan heb gedaan valt natuurlijk nog te bezien.”

“Hoe bedoel je? Is het zo'n lastige dan?”, vroeg Lena die nieuwsgierig werd.

Op dat moment galmde er een stem door de Handelsbeurs.

Lena stond als aan de grond genageld.

“Oh my god”, mompelde Lena zachtjes en opende haar ogen waarna zij omhoog keek.

Claudius legde een hand op haar arm en richtte zich tot de eerste verdieping waar de gil vandaan kwam. Daar hing een vrouw over de balustrade met een gele jurk in haar hand.

“Claudius, werkelijk, moet ik dit dragen?”, riep ze op nog steeds overdreven harde toon. Achter haar verscheen één van de kleedsters die haar probeerde te bedaren.

“Je weet toch dat ik geel afgrijselijk vind? En dan kom je met dit vod!”

Claudius zocht naar de juiste woorden om zijn model iets te bedaren. “Gigi, ik kom dadelijk naar boven. Probeer ondertussen de volgende jurk.” Hij wendde zich weer tot Lena en zei op zachte toon, “Ik hoop dat rood je wel kan bekoren.”

“Hoe kon je Gigi kiezen voor je eerste internationale modeshow?”, zei Lena met een diepe zucht.

“Ik weet het, zij kan enorm lastig zijn, maar juist daardoor zet ik mijn show misschien wel op de kaart. Al is het natuurlijk een gok. Voordeel is natuurlijk wel dat door haar houding zij al snel in de media en Sociale media terecht weet te komen. Ook draait ze inmiddels zo'n twintig jaar mee.”

“Daar heb je gelijk in. Sterker nog, ik heb in het verleden een keer met haar op de catwalk gestaan”, zei Lena.

“Dat is waar, jij kent haar uit die tijd.”

“Inderdaad. Wij werkten voor hetzelfde modehuis. Kort daarna zijn onze wegen gescheiden en heb ik het modellenwereldje moeten opgeven.” Even keek Lena met een boze blik naar boven waar zij vlak daarvoor Gigi nog had gezien. “Ik leg het je nog wel eens uit. Maar vertel, zal ze je topstukken dragen?”

“Als het goed is wel, maar zoals je net al hoorde mag het niet geel zijn. Gelukkig is het finaalstuk zwart. Hopelijk heeft zij daar niets op tegen en draagt zij het met stijl”, zei Claudius. “Dat moet een echte knaller worden.”

“Kom laat mij eens zien wat je allemaal van plan bent met de catwalk en de verlichting”, zei Lena.

Claudius liep met haar naar de zijkant van de zaal, waar op een tafel de verschillende schetsen lagen als ook het gehele draaiboek van de show.

Na een paar minuten voegde een assistente van Claudius zich bij hen.

“Sorry dat ik het zeg, maar dat mens is onmogelijk!”, zei ze terwijl de stoom nog uit haar oren kwam.

“Rustig, rustig Chloé, wat is er gebeurd?”, zei Claudius.

“Zij haalt mij het bloed onder de nagels vandaan en doet alsof ik net in de branche kom kijken”, zei Chloé.

“Ging het weer over die gele jurk?”

“Nee, inmiddels zijn we alweer twee problemen verder. Dan zijn de mouwen weer te kort of de buik te bloot of de kleding zit te strak”, zei de assistente.

“Moet ze op dieet gaan!”, flapte Lena eruit.

Claudius keek haar aan en zei, “zeg dat maar niet tegen haar, dan loopt ze vast stampvoetend weg.”

“Ik kan dat mens wel wat aandoen”, zei Chloé.

“Je neemt mij de woorden uit de mond”, mompelde Lena.

Claudius keek haar weer even kort aan maar richtte zich daarna snel naar Chloé en zei: “Ga jij maar naar één van de andere modellen, ik los dit met Gigi wel op. Lena, als je mij wilt excuseren.”

“Dat is goed. Zien wij elkaar vanavond tijdens een hapje eten?”

“Goed idee, ik kom wel naar het MoMu als ik hier klaar ben.”

Claudius liep de trap op naar de eerste verdieping. Hier waren de ruimtes die normaliter werden gebruikt als

tentoonstellingsruimten tijdelijk ingericht als kleedkamers voor de verschillende modellen. De meesten zaten in twee aaneengesloten kamers. Gigi had een kamer apart. Op de deur was haar naam geplakt. Claudius klopte aan en deed vrijwel direct de deur open.

“Zo ben je daar eindelijk?”, snauwde Gigi.

“Ik hoorde dat er problemen waren?”, zei Claudius en probeerde zich rustig te houden en niet op de opmerking van Gigi in te gaan.

“Dat kun je wel stellen”, zei Gigi en stond op uit haar stoel.

“Moet je nu eens zien, dat ziet er toch niet uit? Ik lijk wel een ingesnoerde rollade. Enkel een wit-rood draadje om mij heen ontbreekt nog.”

In de hoek van de kamer zat François, de echtgenoot van Gigi. Hij kon zijn lachen niet houden toen Gigi haar vertoning omschreef.

“Ja lach jij maar, jij hoeft zo’n belachelijk jurkje niet te dragen.”

“Ho ho, een beetje respect voor de creaties van Claudius”, zei François en voegde daaraantoe, “Gisella Gilbert!”

Gigi wierp een vernietigende blik naar hem toe. “Wil je mij niet zo noemen!”

“Sorry, maar die naam staat in je paspoort”, zei François mopperend en sloeg het boek waarin hij probeerde te lezen open. Op die manier kon hij de blik van Gigi ontwijken.

Claudius keek hem aan en had bijna medelijden met hem. Je zou getrouwd zijn met zo’n bitch dacht hij nog. Vervolgens wendde hij zich weer tot zijn model.

“Maar wat ik niet begrijp is dat deze jurk in exact dezelfde maat is gemaakt als de maten die van jou aan ons zijn doorgegeven.”

“Onmogelijk, dan had ik er wel ingepast”, zei ze gepikeerd.

Claudius zuchtte en keek nog eens naar het rek met kleren die Gigi zou dragen tijdens de modeshow.

“Is het de enige jurk die niet past of zijn er meerdere?”

Gigi begon een klein beetje af te koelen. François keek nog even over de rand van zijn boek naar zijn echtgenote en schudde zachtjes zijn hoofd heen en weer. Hij wist wel beter. Het zou niet lang duren of de volgende uitbarsting zou plaatsvinden.

“Het is de gele jurk en die paarse, die zitten mij niet lekker en deze kleur staat mij niet aan.”

“Ja dat heb ik inmiddels begrepen. Geel is jouw kleur niet,

maar dat kon ik niet weten.”

“Ik wilde toch ook geen gele bloemen in mijn kleedkamer”, snauwde Gigi op een net verstaanbare toon. Claudius ging er niet op in en keek nog eens in de richting van François. Deze gaf hem een klein knipoogje al wilde hij zeggen, ‘het blijft een onmogelijk mens’.

“En het finalestuk, bevalt je die?”

Opeens en eigenlijk voor het eerst sinds zij was gearriveerd kwam er een klein glimlachje op haar gezicht.

“Ja die vind ik geweldig. Een zwarte trouwjurk en dan dat super lage decolleté en die open rug, fantastisch model.”

Claudius voelde zich nu ook opeens enorm gewaardeerd om dit compliment te mogen ontvangen van een model dat ondanks dat zij superlastig was toch al wat jaren meedraaide en daar wel oog voor moest hebben.

“Kun je hem nog eens aandoen?”, vroeg hij.

Het kostte Gigi moeite het gele jurkje van haar lijf te trekken en gooide het naar Claudius. Daarna trok zij de zwarte jurk uit het rek en trok deze behendig aan. Zij draaide zich naar Claudius om hem zonder woorden te gebruiken aan te manen het korte ritsje aan de achterzijde omhoog te trekken. Vervolgens draaide zij een keer rond waardoor de stof mooi rond haar lichaam fladderde. Genoegzaam keek zij in de spiegel.

“Laat de show maar beginnen. Ik ben er klaar voor.”

“En dat idee van je wit schminken? Sta je daar nog steeds voor open?”

“Zeker. Lijkt een beetje geisha-achtig. Zolang je er maar rekening mee hebt gehouden dat ik allergisch ben voor gewone talkpoeder.”

“Dat was mij doorgegeven en wij hebben dan ook speciaal voor jou ander wit poeder besteld dat geen van de ingrediënten van talkpoeder bevat.”

“Prima. Dan moet het wel gaan lukken.”

“Super. Maak je je dan nu klaar voor de generale repetitie?”, zei Claudius en verliet de kamer.

4

De rode loper lag uit in de Twaalfmaandenstraat. Eén van de toegangswegen die de Handelsbeurs had en die speciaal voor deze gelegenheid werd gebruikt. Op de Meir kwamen inmiddels de eerste taxi's aan. Bekende Vlamingen en Internationale gasten stapten uit en volgden de rode loper tot aan de houten deuren van de Handelsbeurs. Eenmaal binnen werden de toegangskaarten gecontroleerd en liepen de gasten de Handelsbeurs in waarbij zij door de nodige vrijwilligers naar hun plaatsen werden gebracht. Zeker de gasten die in het midden van de driehoek kwamen te zitten, want deze moesten op een tweetal plaatsen de catwalk oversteken.

De verlichting in de hoge eeuwoude ruimte was fel waardoor het gebouw mooi tot haar recht kwam. Menigeen keek dan ook eenmaal vanaf hun stoel naar het bewerkte plafond en de lichtkoepels boven hen. Telkens ontdekte men weer nieuwe details.

“Mag ik uw uitnodiging?”, vroeg één van de ontvangstdames aan de twee heren in smoking. Robert overhandigde beide uitnodigingen.

“Meneer Crokaert en Renard.”

“Klopt” zei Robert.

“Welkom. Achter u vindt u de garderobe voor uw jassen.

Daarna zult u naar uw plaatsen worden gebracht.”

“Dank u”, zei Danny.

Robert en Danny werden naar de eerste rij geleid aan de buitenzijde van de driehoek. Voor beiden was het de eerste keer in de Handelsbeurs. Net als veel andere gasten keken zij hun ogen uit.

“Ik had er veel over gehoord, maar moet eerlijk toegeven men heeft er geen woord over gelogen.”

“Inderdaad het is heel mooi gerenoveerd”, zei Robert. “Mocht ook wel nadat de stad jarenlang het gebouw heeft laten verkommeren.”

“Zeg dat wel. Tsja dan is het opeens diep in de buidel tasten om het weer gerenoveerd te krijgen.”

De zaal stroomde goed vol en de laatste stoelen werden opgevuld. Langzaam werd het licht gedimd en werd er een spotlight gericht op het gordijn aan het begin van de driehoekige catwalk. Het gordijn ging open en Lena Verstraete stapte naar voren. Gekleed in een lange galajurk en met microfoon in de handen. Een stem kondigde haar aan waarna er applaus volgde.

“Dank u dank u. Wat een eer. Mag ik u allen welkom heten op deze bijzondere avond. Een avond waar u, net als ikzelf een première zal meemaken. Jawel. Het is de allereerste keer dat deze ontwerper buiten Frankrijk een modeshow organiseert. Overigens is Antwerpen voor hem geen onbekende plaats. Ik kan mij nog herinneren dat hij hier een kleine tien jaar geleden de Mode Academie binnenstapte. Toen nog jong en onervaren, maar hij sloeg zich door de vier jaren heen. Ik en mijn collega's zagen hem groeien en waren blij hem na vier jaar een diploma te mogen overhandigen. Daarna keerde hij terug naar Parijs, zijn geboortestad, en begon daar aan zijn carrière. En wat voor eentje. Na kort bij een tweetal modehuizen te hebben gewerkt begon hij voor zichzelf. Zijn eerste modeshow in de lichtstad was al direct een daverend succes. Hij werd vergeleken met de werelds grootste ontwerpers. De modeshows die volgden waren even succesvol en lieten zien dat hij geen ééndagsvlieg was.”

“U krijgt vanavond zijn nieuwste collectie te zien. Alles in het teken van milieu, voor hem een belangrijke topic. Zijn kleding moet uit milieuvriendelijke materialen bestaan en op een eerlijke manier zijn gemaakt. Genoeg gepraat. U mag het met eigen ogen aanschouwen. Laat u onderdompelen in de wereld van Claudius Guillon!”, riep Lena waarna het publiek een daverend applaus gaf en het licht werd gedoofd.

Het duurde even voor het applaus stopte. Enkel was er in het donker hier en daar een kuchje te horen. Plotseling kwam er vanaf de ingang iets kleins aan fladderen. Het was een kolibrie, althans een hologram ervan. Het fladderde over het publiek heen waarbij het leek alsof hij soms naar de hoofden onder hem dook. Voor het gordijn bleef hij in de lucht hangen alsof hij wilde zeggen ‘laat mij erdoor’. Hij keerde om en startte met een

lange vlucht langs de zijwanden van de Handelsbeurs. Daar waar hij langs vloog werden de spots aangestoken en begon de groene vegetatie in het licht te staan. Het leek een oerwoud met op verschillende plaatsen felgekleurde bloemen. In een hoek werd plotseling een waterval verlicht. Het leek echt, maar was een projectie. Toen de kolibrie rond was bleef hij weer voor het gordijn hangen. Deze ging open, het vogeltje verdween en de muziek zwelde aan. Het eerste model kwam de catwalk op.

Ieder kledingstuk werd met groot enthousiasme ontvangen. De camera's van de fotografen aan één zijde van de catwalk fotografeerden er hevig op los. Gigi maakte haar eerste entree. In een satijnrode jurk schreed zij over de catwalk. Claudius keek stiekem toe van achter de balustrade op de eerste verdieping. Hij was opgelucht dat schijnbaar zelfs het meest lastige model met volle overgave haar taak uitvoerde. Hij zag zelfs door het verrekijktje dat hij gebruikte dat Gigi een klein glimlachje op haar gezicht vertoonde toen zij langs de fotografen liep. Het kon ook zijn dat dit haar moment was zo op de plek van de catwalk waar de fotografen stonden. Dit moest zeker goed zijn voor posts op sociale media.

Tijdens de pauze werden er tropische cocktails gemaakt onder de arcaden aan de zijkant van de centrale zaal. Ook hier was het thema volledig in junglestijl. Na een klein halfuurtje zocht iedereen zijn of haar plaats weer op. Soms nog met een kleurige cocktail in de hand. Op de eerste verdieping was Claudius weer aan de balustrade gaan staan. Hij stond net buiten de spotlights waardoor niemand hem beneden kon zien. Plotseling hoorde hij een stem achter zich. Het was Lena. "En Claudius, hoe vind je dat het gaat?", vroeg Lena die één van de cocktails die zij had meegenomen aan hem gaf. "Dank je. Proost", zei Claudius, tikte zijn glas tegen dat van haar en nam een slok. "Ik ben eigenlijk wel tevreden", zei hij een beetje aarzelend. "Een beetje?", vroeg Lena. "Man, dit is toch geweldig? Die combinatie van de junglesfeer die je hebt weten te creëren en dan die fantastische kleding." Claudius werd een beetje verlegen. "Dank je. Een groter compliment kun je mij niet geven. Het was voor mij een gok of die combinatie zou slagen en de aandacht niet te veel op de

omgeving zou vallen en minder op de kleding.”

“Oh daar hoef je niet bang voor te zijn. Ik vind het een prima mix. Ook die start met dat vogeltje, fantastisch!”

“Ja ik kwam op het idee toen ik in Nantes was. Men heeft daar mechanische beesten. Ik dacht als dat mogelijk is dan moet een hologram ook tot de mogelijkheden behoren. Het is wel een lieflijk begin van het geweld dat erna komt. Althans geweld, je begrijpt wat ik bedoel.”

“Absoluut. Alles past gewoon goed bij elkaar.”

“Mooi dat je het zo ervaart. Nu maar hopen dat het meer Aziatische deel na de pauze ook zo succesvol zal zijn.”

“Ik laat mij verrassen”, zei Lena en leunde samen met Claudius tegen de balustrade om het goed van boven te kunnen zien.

Het lichte dimde weer in de zaal en de spot op het begin van de catwalk ging aan. Er werd nu een tempelpoort geprojecteerd waarbinnen de gordijnen opengingen om het eerste model haar intrede te laten maken. Geheel wit geschminkt met zwart haar kwamen de modellen stuk voor stuk de catwalk op.

“Wow”, fluisterde Danny in het oor van Robert.

“Zeg dat wel, dit had ik niet verwacht”, zei Robert zachtjes terug.

De meest mooie creaties waren gepasseerd. De ene nog kleurrijker dan de ander. Langzaam werd de muziek bombastischer als teken dat er naar het einde toegewerkt werd. De gordijnen gingen voor een laatste maal open en Gigi kwam tevoorschijn. In een grote zwarte trouwjurk met zeer laag uitgesneden decolleté en open rug. Haar huid was volledig wit gepoederd waardoor de gitzwarte pruik, als ook haar jurk een sterk contrast met elkaar vormden. Afgemaakt met vuurrode lippen kon zij er zo als een Japanse Geisha voor door. Op de ogen na dan. Zij draaide een keer rond om de stof mooi rond haar te laten draaien. Bij het beëindigen van haar draai raakte zij bijna uit balans en wist zich nog net op de hoge hakken staande te houden.

Langzaam op de maat van de muziek begon zij aan haar ronde over de catwalk. Zo nu en dan moest zij zich corrigeren om mooi in het midden te blijven. Hiervoor maakte zij soms een vreemd uitzierende armbeweging om haar evenwicht te bewaren. Zweetdruppeltjes stonden als pareltjes op haar

voorhoofd. Zij was nu tien meter verwijderd van Robert en Danny.

“Dat is toch die Gigi, dat bekende model?”, vroeg Danny zachtjes.

“Ja volgens mij wel. Het is net alsof zij een fles drank op heeft”, antwoorde Robert.

“Dat kan toch niet”, zei Danny enigszins ontsteld.

Plotseling bleef Gigi stilstaan en wankelde op haar hakken. Zij deed een stap opzij en haar voet sloeg om. Met beide handen greep zij naar haar borst. Happend naar adem viel zij op haar knieën en vervolgens klapte zij met uitgestrekte arm op de catwalk waar zij met open ogen vlak naast Robert levenloos bleef liggen.

Robert stond op en sprong behendig op de catwalk. Het publiek rondom Gigi schrok, terwijl de gasten die verder zaten nog niet helemaal beseften wat er gaande was. Danny was nu ook op de catwalk gesprongen. De muziek verstomde en de spot welke op Gigi was gericht was tot stilstand gekomen. Robert voelde aan de pols, maar kon geen enkele hartslag waarnemen. Twee mannen van de beveiliging waren van achter het gordijn tevoorschijn gekomen en renden naar het deel van de catwalk waar het model lag.

“Wij zijn van de politie”, zei Robert kort en haalde zijn badge tevoorschijn. “Kunt u iedereen op afstand houden en zorgen dat de zaal wordt ontruimd?”

Danny was de catwalk weer afgesprongen en voelde aan de hals van Gigi. Vervolgens keek hij haar aan. Er verscheen schuim uit haar mond.

“Rob, kom eens”, zei hij op zachte dringende toon. Robert volgde Danny’s voorbeeld en zat in een mum van tijd op zijn hurken naast Danny.

“Zie je dat schuim?”, fluisterde Danny.

“Foute boel”, zei Robert die eens om zich heen keek. De beveiligers slaagden er aardig in de mensen in de nabije omgeving weg te leiden richting de uitgang.

“Kan duiden op vergiftiging toch”, vroeg Danny.

“Dat is ook mijn eerste ingeving.” Robert stond weer op en zag nu dat de presentatrice van de avond, Lena Verstraete en een man de catwalk op kwamen gerend. Hij stapte de catwalk weer op en deed twee stappen in de richting van het aanstormende duo.

“Is zij...”, stamelde Lena.

“Ze is dood”, zei Robert zachtjes.

“Mijn god, maar hoe kan dat nu?”, zei Claudius “Wij zagen haar net nog vanuit de kleedkamer boven naar beneden gaan.”

“Kunt u misschien zorgen dat de verlichting in de zaal aangaat? Oh en informeer de medewerkers bij de ingang discreet dat de hele zaal zo snel mogelijk wordt gemaakt.”

“Daar zorg ik voor”, zei Lena.

“Meneer Guillon, wilt u er misschien voor zorgen dat de modellen worden opgevangen?”, vroeg Robert. “Wacht, neem mijn assistent mee”, zei Robert en gaf Danny een seintje.

“Bekijk de situatie van de kleedkamers eens en zorg dat niemand daar inkomt.”

Danny liep met Claudius weg over de catwalk en verdwenen achter de gordijnen. Op dat moment sprong de verlichting in de zaal aan.

“Gigi!”, hoorde Robert plotseling roepen. Het geluid kwam van boven hem. Hij zag nog net een man zijn hoofd wegtrekken en later aan de kopse kant van de zaal over de gang rennen in de richting van het trappenhuis. Het duurde een enkele seconden voordat Robert een man door de gordijnen de catwalk op zag rennen. Hij bleef nog steeds voor het slachtoffer staan om ervoor te zorgen dat de aanstormende man er niet bij kon komen.

“Gigi”, riep de man nog eens.

“Moment”, zei Robert en hield de man tegen. “U bent?”

De man lette niet op Robert maar probeerde langs hem heen naar Gigi te kijken.

“Wat?”, riep hij toen hij in de gaten kreeg dat er iets tegen hem werd gezegd.

“Wie bent u?”, herhaalde Robert.

“François, de man van Gigi. Wat is er met haar?”

“Het spijt mij te moeten zeggen, maar uw vrouw is overleden”, zei Robert.

5

Tony was gearriveerd en had plaatsgenomen bij de ingang van de Handelsbeurs. De pers werd hierdoor buitengehouden.

“Dag Laura”, zei hij tegen Laura Segers toen zij aankwam, zoals altijd met een flinke koffer in de hand met al haar sporenonderzoekattributen.

“Dag Tony”, zei ze en wachtte tot hij de deur opendeed. “Waar moet ik zijn?”

“Gewoon rechtdoor lopen. Kan niet missen.”

Laura liep de Handelsbeurs binnen en zag vrijwel direct waar zij moest zijn. Zij groette Robert en greep zijn hand om haar op de catwalk te helpen.

“Dag Laura. Ik weet niet of je hier aan het werk wilt of dat je sporenonderzoek in de kleedkamers wilt verrichten.”

“Misschien dat laatste. Ik begin in de kleedkamers. Sandra Devos is inmiddels ook onderweg. Zij kan zich dan beter over de crimescene en het slachtoffer buigen als patholoog-anatoom.”

“Dacht ik ook. Kim, als jij hier blijft dan neem ik Sandra mee naar boven.” Kim knikte instemmend.

“Sandra, zal ik jouw koffer even overnemen?”

“Zie ik er hulpbehoevend uit? Nee hoor die draag ik zelf wel. Ik ben ook tot hier gekomen”, zei ze op haar eigen vriendelijke manier. Robert begon er meer en meer aan te wennen. Samen liepen zij de trap op en door de galerij. Eerst langs de kleedkamer van de modellen om daarna te eindigen bij de aparte kleedkamer van Gigi.

“Hier is het”, zei Robert en trok het politielint omhoog dat hij eerder voor de deuropening had laten bevestigen.

“Prima, dan kan ik mijn werk doen”, zei Sandra als teken dat zij nu alleen gelaten wilde worden.

Robert respecteerde haar werkwijze en wist dat hij niet meer gewenst was.

Toen Robert weer beneden kwam, zag hij Laura aan komen lopen. Zij schudden elkaar de hand.